

Erdemden Bir Miras Sevmek

– muhammet-furkan-sayan · 07 Mayıs 2026

Kara gecelerin çöktüğü,
Gözlerden derya misali yaşların aktığı,
Sel olup bir okyanusa karıştığı
Bir kara gecede başladı.
Erdem, o gecede,
Zifiri karanlıkta
Simsiyah gözleri görüp
Kapkara bir boyunduruğa vuruldu
Ve sevdalanıverdi.

Sonra için için yanmaya başladı;
İlk defa gözünden bir yaş süzüldü.
Feleğin işine yarar bir koz oldu;
Onun sevdası feleğin çemberinde
Bir kukla gösterisine döndü.

Erdem,
Mahir, gözü pek bir oğlan...
Palandöken Dağı eteğinde
Bir sofraya kurdu gönlünde;
Hem yârine hem kendine
Sevda kokan bir umut,
Bir hayal doğurdu.

Meçhuldü...
Yâr dediği bihaber;
Bu sevda belki de onun yüreğinde noksan kalırdı.

Sonra düşler kurdu;
Ağabey dediği Furkan'a sevdasını anlattı.
Mantık yolunda göç katan,
Duygudan noksan,
Sevmeyi ve sevilmeyi bilmeyen Furkan
Alay etti;
Geçici bir heves zannetti ilk başta

Ve inanmadı.
Sonra fark etti bu sevdanın nasıl büyük bir şey olduğunu.

Erdem pek anlamazdı şiirden;
Romanların, hikâyelerin,
Müziklerin ve tiyatro oyunlarının ezgisinden...

Sonra yalvarırcasına el açtı Yaradan'a:
-Duygularımı anlatmam gerek, dedi.

Yolu ağabey dediği Furkan'a düştü:
- Ağabey, bana bir şiir yaz, ona sunayım kalbimle beraber, dedi.
Furkan uzun uzadıya düşündü;
Çok şiir yazmıştı,
Hiç tatmadan aşkı, sevmeyi ve sevilmeyi anlatmıştı...
Ama ilk defa gerçekten aşkı anlatacaktı.

Erdem'e bir şiir yazdı;
Erdem yâr dediğini Furkan'a müthiş bir şevkle anlattı.
Tam üç gece ve üç gündüz...
Furkan ilk defa bir şiiri bu kadar uzun sürede yazdı.
Tamamlanınca verdi şiiri Erdem'e.

Erdem koştu; bir rüzgâr olup esti Palandöken eteklerinden.
Sevda kokusuna kapılıp yâre uçtu.
Yâr da onu seviyormuş;
Mutluluk onları buldu.

Bursa'ya göç ettiler;
Lise bitince bir işe başladı ve evlendiler.
Sonra çocukları oldu.
Erzurum'da kahvenin yolunu tuttu,
"Ağabey!" diye bağırdı,
Koştı Furkan'a sarıldı.

Bir kız, bir oğlan;
O aşkın meyvesi ikiz, masum, güzel çocuk...
-Ağabey, dedi,
-Nikâhımda şahit olamadın,

"Bari çocuklara ismini sen ver dedi."

Furkan içerden çok sevindi;
Ağlamayı unutmasa ağlayacaktı belki de.
Küçük masum kıza baktı;
Ay gibi tertemiz ve güzel...
-Ayça olsun; sana ve ailene ay gibi doğsun, dedi.

Erdem:
-Oğlanın adı Furkan olsun mu ağabey? dedi.
Furkan biraz durdu ve celallendi:
-Kaderi benim gibi olmasın,
Sen ona başka bir isim ver, dedi.
Erdem
Baktı uzun uzun
Dışarıda bekleyen eşine; sonra dudağından
Bir ses çıktı:
-Ümit olsun!
Benim gibi vazgeçmesin.

Furkan onlarla o gün Erzurum'u gezdi.
Zehra ona teşekkür etti:
-Sen olmasan kavuşmak bize hayal olurdu, dedi.
Furkan ise gülümsedi:
-Böylesine bir sevgiye
Kim engel olabilirdi?
Aşar elbet duygular, yine gözleriniz buluşurdu.

Aradan zaman geçti; yıl 2024,
Aylardan Mayıs...
Töre denen ucube bir illet
Kalktı toprağın çürük bendinden ayağa
Ve kalleşçe, akşam vardiyasından dönen Erdem'i buldu.

Üç kurşuna on saat direndi Erdem,
Sonra ruhunu teslim etti.
Aşk uğruna çıktığı yolda canını verdi
Ve o giderken bizim canımızdan bir parça gitti.

5 Mayıs, gece saat üç...
Bir haber geldi Bursa'dan.
Furkan yığıldı koltuğuna, doğrulamadı;
Sabaha kadar bir haber bekledi.

Sonunda haber ulařtı:
"Erdem
Bu dűnyadan gűcťű." denildi.

Aylar sonra
Zehra Erzurum'da onu ziyaret etti.
Hep gűlen adam
İçten źzűlűyordu.
Zehra geldi, konuřtu;
Sonra bir an sessizlik oldu:
- Ağabey,
Dűn rűyamda Erdem'i gűrdűm.
Sana selam sűyledi,
"Daha fazla źzűlmesin." dedi.
"Ben ۆlmeden sevdim ve sevildim;
Furkan ağabey, sen de sevileceksin." dedi.

İřte bűyle bir ařk...
Bűyle sevmek gerek.
Ölűnce bile sevdanın yařaması gerek.

Ařkı hiç tatmadan bu řiiri yazan yűrek,
Benim gűnlűm sevdadan uzak, o bu hissi bilmez pek;
Lakin sevmek nedir Erdem ۆđretti bana, hiç yılmadan severek.